

IFJÚSÁGI HÍRNÖK[®]

2009. április - június

MIKOR ISTEN NEM VÁLASZOL

► Örök sorsod biztosítva

► Egyiptom könnyed divatja

► A Szombat megértése

Én Istenem, Én Istenem, Miért Hagytál El Engemet?

16 éves voltam, amikor döntésem miatt, hogy Jézus követője leszek, szembe kerültem apámmal, testvéreimmel, rokonaimmal és barátaimmal. Tisztán emlékszem, hogy mennyire féltém, valamint rettenetesen kitaláltam és magányosnak éreztem magam. Testvéreim, rokonaim és barátaim azt mondták, hogy „speciális” segítségre van szükségem. Tekintettel az én görög ortodox neveltetésemre és a kommunista/ateista környezetemre, nagyon nyomásztó helyzetben voltam. Sok, úgynevezett „segítő”, küzdelemmé tette az életemet, félelemmel és magányosságot okozva engem.

Olvasva a Bibliát és a Prófétaság Lelkének könyveit, valamint hallgatva a prédikációkat a hit számos nagy hőséről, azt kívántam, hogy bárcsak az ő korokban élnek. Sokáig arra vágytam, hogy Krisztus hűségesei közé számláltassak! Álmodoztam József bátorságáról és hűségéről; Luther bátorságáról, hogy kiállt amellett, amit hitt. Elképzeltem őt, amint a wormszi birodalmi gyűlés cífrán öltözött, magas rangú tisztviselői előtt áll, rendületlenül, erősen és magabiz-

tosan. Szinte hallottam őt, amint hangosan és magabiztosan mondja híres sorait:

„Hacsak a Szentírásból vett bizonyítékokkal, vagy a legvilágosabb érvekkel, és az általam idézett szakaszok alkalmazásával meg nem győznek, és hacsak így fel nem szabadítják Isten szavának elkötelezett lelkiismeretemet, nem tudom és nem is akarom visszavonni tanaimat, mert a keresztény ember számára veszélyes dolog a lelkiismeretével ellentétesen szólni.” — *A Nagy Küzdelem*, 146.

Az üldözött keresztény

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a világ gyűlölni és üldözni fogja őket: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinalatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (János 15: 18-19.)

Pál apostol szintén beszélt a Krisztus követői elleni gyűlöletről és üldözésről.

Emlékszem egy 17 éves koromban történt incidensre. Még min-

dig nagyon élénken él az emlékezetemben: katonai szolgálatra való előképzésre voltam behívva. Négy-
száz 17 évessel együtt vettem részt a kiképzésen egy katonai táborban, ami erdővel volt körülvéve. A napi tevékenységünk testedzést, politikai képzést foglalt magában, és utasításokat, hogy hogyan védjük meg szülőföldünket, a korábbi Jugoszláviát. Minden rendben volt addig, mígnem egy napon egy magas rangú katonatiszt négy másikkal együtt, el nem kezdte támadni a kereszténységet.

Mint egy 17 éves, az anyukám Bibliáját olvastam. Ő féltve őrizte ezt, mert ez volt az egyetlen Bibliánk. A katonatiszt felszólította mindazokat, akik olvassák azt a „rettenetes könyvet, a Bibliát”, hogy jöjjenek előre az emelvényre, ahonnan ő beszélt. A parancsot hallva, egyik barátom, aki tudta, hogy olvastam az Isten szavát, megkérdezte, hogy ki akarok-e menni az emelvényre. Mondtam neki: „Igen, menni fogok.” Kérlett, hogy ne menjek, „mert ki tudja, hogy mit fognak tenni veletek”. Azonban én már elhatároztam, hogy megyek. Miután elmondtam egy rövid imát, lassan az emel-

ÍRTA: B. JAKSIC

vényre mentem. A 400 fiatalból csak hárman mentünk előre. Én voltam az utolsó, akit kérdőre vont a dühös katonatiszt. A másik kettőt, nehéz bakancsával rugdosva zavarta vissza. Ezután démoni dühvel kérdezte tőlem: „És te miért olvasod a Bibliát?”

„Azért olvasom a Bibliát, mert Jézus Krisztusról, az én Megváltómról beszél nekem.” — hangzott világosan és hangosan válaszom.

Ez már túl sok volt annak az embernek, aki más lélekkel volt telve, az Isten Lelke ellentétével. Elindult felém, hogy megüssön és megverjen, oly gyűlölettel amilyent csak az Isten ellensége tud kelteni. Néhányszor odáig ment, hogy a földre kerültem. Rugdosott és megtaposott a nehéz bakancsival. Emlékszem, hogy csak egy rövid ideig éreztem a fájdalmat, nem sokáig. Azzal az erővel, amit csakis az Úr adhat, felkiáltottam: „Csak úgy akadályozhat meg a Biblia olvasásában, ha megöl!” Ennél a pontnál nem emlékszem tovább, hogy mi történt. Amikor visszanyertem az eszméletemet, két katonatiszt vonszolt az emelvényről és egy kis szobába vittek, ahol a földön fekvő hagytak.

Isten „hallgatása” nem az Isten távolmaradása. Ezen „csendes” pillanatokban, vagy éppen hosszú időszakokon keresztül, Ő jelen van a fájdalmainkban, szenvedéseinkben, és magányunkban

Ez az incidens volt a döntő pontja azon elhatározásomnak, hogy követője leszek az én keresztre feszített és feltámadott Megváltómnak. A történelemben az Isten emberei mindenkor üldöztetést és gonoszságot szenvedtek el a világtól. Milliók haltak mártírhalált. Azonban a 20. század, minden idők legnagyobb üldöztetésének volt a tanúja.

A statisztika szerint több keresztény halt meg a hitéért a 20. században, mint az összes többi korszakban az egyetemes egyháztörténelemben. Megállapították, hogy a keresztény történelemben meghalt mártírok kétharmada a 20. században halt meg. Ilyen megállapításokat gyakran írnak beszámolóikban és írásokban a világszerte üldöztetéséről mostanában.

A megkísértett keresztények

Talán az egyik legmegpróbáltatottabb időszak az a keresztény számára, amikor a kísértés mocsarában van és küzd, hogy legyőzze a bűnt. Azt olvassa az Isten Igéjében, hogy az imák meghallgattatnak, hogy győzelmet nyernek a bűn felett, a Zsidók 11. fejezetében azokról tanul, akik „megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait.” (34. vers) A Zsidók teljes 11. fejezete a győzedelmes hitről beszél.

„Hallgat”-e Isten, ha olykor nincs válasz?

A nyolc év alatt, amíg fiatal emberekkel dolgoztam a Generál Konferencia ifjúsági osztályának titkáráként, sokan jöttek hozzám különféle problémákkal, amik megoldása nehéznek bizonyult számukra. Miközben létfontosságú pont, hogy Jézus az egyedüli

válaszó a bűn kérdésére, sokan arról számoltak be nekem, hogy imáik, kiáltásaik és küzdelmeik ellenére sem kaptak választ. A kísértések oly megsemmisítőnek látszottak olykor, hogy az ellene kifejtett minden „erőfeszítésük” elkeserítő sikertelenségben végződött. Azt mondták, hogy voltak olyan időszakok, amikor úgy tűnt, hogy Isten teljesen elhagyta őket. Úgy látszott, mintha nem hallaná őket, és nincs semmi segítség a küzdelmekben. Idézek egy fiatalembertől kapott levélből, aki hasonló tapasztalatot ment keresztül:

„Kedves Jaksic atyafi!

Üdvözöllek Jézus, a mi csodálatos drága Megváltónk nevében! Aki a Golgota keresztnél ontotta ki vérének, hogy megmentsen engem, a legnagyobb bűnöst. Köszönöm leveledet, ami sok örömet hozott nekem és megújította számomra a győzelem reményét Jézuson, az én Uramon keresztül. Azért imádkozok, hogy az Úr oltalmazzon Téged és hosszabbítsa még életedet, hogy továbbra is reményt vihess a csüggedteknek, akik úgy érzik, hogy nincs vége a szenvedésnek és a szomorúságnak.

A bűn szolgálójának lenni rosszabb, mint a halál. Én szolgá voltam, reménytelen szolgálója a bűnnek, amíg Jézus az ő kifogyhatatlan szeretetében arra indított Téged, hogy a remény üzenetét küldjed nekem, csak egy halvány reménysugarat, hogy lehet szabadság, egy drága szabadság a bűn láncából.

Hadd mondjam el Neked, hogy az életem nagy szomorúsággal és lelki gyötrellemmel volt tele. Egy szerencsétlen, elveszett ember voltam. Úgy éreztem, hogy elvesztettem, örökre elvesztettem. Az életem tele volt sötétséggel, bűnökkel,

amiket csak az ördög adhat a bűn által rabszolgáskorba juttatott elméknek. Semmi, de semmi nem tett boldoggá, semmi és senki nem tudott örömet hozni nekem, sem az anyukám, sem a barátnőm, sem a testvéreim, tényleg senki.

Gondolataimat annyira elfoglalta a bűn, hogy majdnem egy teljes kétségbeesésbe jutottam. Legszívesebben bezártam volna magamat a szobámba, hogy mindentől távol lehessenek: távol Istentől, a barátaitól, magamtól.

Habár én Istenhez kiáltottam, hogy adjon nekem békét és szabadjátson meg a test és lélek ellenségeinek karmaiból, mégis Istent hibáztattam abban a lelkiállapotban, hogy olyannak teremtett, amilyen voltam. Átkoztam a szüleimet, átkoztam mindent még magamat is. Kétségbevonam mindent, és ilyen lelkiállapotban nem tudtam a maga valójában látni a problémámat. Mióta úgy éreztem, hogy Isten elhagyott, átkoztam Őt az életem miatt, ha életnek lehetett azt nevezni. Inkább olyan volt, mint a pokol. A kétségbeesés érzései leírhatatlanok voltak. Szívszagatóan és nagyon hangosan kiáltottam Istenhez a lelkem mélyéről, mégsem volt válasz és nem lett vége az én siralmas állapotomnak. Újra és újra megpróbáltam visszautasítani a bűnt.

Olykor így kiáltottam: 'Isten, ha itt vagy, ha látsz és hallasz engem, miért, óh miért nem szabadítasz meg engem a bűn szolgátságának borzalmából?'

Úgy jártam az utcákat, mint egy órült, teljesen összezavarva. Azokat kerestem, akikkel osztohattam ebben a lealjasodásban. Valahogy enyhült a heves küzdelem egy rövid időre, de azután még rosszabb jött. Az öngyilkosság járt mindig a fejemben, de valami még visszatartott, hogy megtegyem. A gyülekezetben, ahova jártam, bár nem voltam tag, rendkívül kiközösítve éreztem magam.

Halott ember voltam, halott, halott, teljesen halott.

Másokra is úgy néztem, mint

képmutatókra; elveszettek, mint én. Ez egy kis megnyugvást adott az én bünt szolgáló elmémnek.

Úgy néztem a többi 'normális' emberre, akik nem olyanok voltak, mint én, mint 'nem normálisokra'.

Kétségbeesésemben így kiáltottam: 'Óh Isten, miért, miért vagyok én más; miért sújtasz átokkal ennyire, mit tettem, hogy így meg kell büntetned? Ki hallgat meg és segít nekem, ha Te nem? Van kiút ebből a sötétségből? Miért nem hallgatod meg a könyörgésemet?'

Miért nem szabadítasz meg engem? Szabad akarok lenni — van szabadulás?'

Elhittem, hogy örökre elvesztem, hogy nincs visszaút, hogy Jézus elutasított engem és teljesen elhagyott.

Úgy tűnt, hogy Isten SZÓTLAN volt, TELJESEN SZÓTLAN, MÍG EGY CSODA NEM TÖRTÉNT.

Valaki beszélt hozzám, egy hang mondta nekem: 'VAN REMÉNY, NE ÁRTS MAGADNAK TÖBBÉ! NÉZZ JÉZUSRA, ISTEN SZERET TÉGED! Ő NEM UTASÍT VISSZA TÉGED, ELKÜLDTE AZ Ő SZERETETT FIÁT, HOGY MEGHALJON A KEGYETLEN KERESZTEN ÉRTED. KIONTOTTA AZ Ő DRÁGA VÉRÉT ÉRTED. MEG-

HALT ÉRTED. IGEN, ÉRTED; HIGGY, HIGGY ÉS HIGGY!

Nézd a te Megváltódat és élj!'

Megérintettek ezen szavak, úgy mint még soha semmi; mély hatásuk volt az egész valómra. Először az életemben egy reménysugarat láttam — reményt, ami ösztönzött, hogy figyeljek, és NÉZZEK AZ ÉN KERESZTRE FESZÍTETT ÉS FELEMELTETETT MEGVÁLTÓMRA. Az életem, ami eddig értéktelen volt, hirtelen értékes lett. Élni akartam, mert SEGÍTSÉG JÖTT, VAN ISTEN! MEGHALLGATTA AZ ÉN HALÁLKÜZDELMET VÍVÓ KIÁLTÁSOMAT ÉS MEGMENTETT ENGEM.

Attól az időtől fogva dicsőítem Megváltómat és Megmentőmet."

Amikor Isten „szótlan”

A hit szemével látnunk kell, hogy az Isten „hallgatása” nem az Isten távolmaradása. Ezen „csendes” pillanatokban, vagy éppen hosszú időszakokon keresztül, Ő jelen van a fájdalmainkban, szenvedéseinkben, és magányunkban. Jelen van, ha kísértések ellen harcolunk, ha lelkiismeret-furdalás gyötör, ha sikertelenség vagy vereség ér.

Fontos megértenünk, hogy egyedül Isten tudja, hogy miért engedi meg a szenvedés és a kísértés viharait ránk törni.

A mi javunkra

Biztosak lehetünk és feltétlenül biztosaknak is kell lennünk abban, hogy semmi sem történik velünk, amiből Isten nem adna kiutat. Ha végül elérjük az örök otthonunkat, meg fogjuk látni az Isten gondviselését az életünk összes szakaszában.

„Isten jelenléte övezte Krisztust semmi sem érthette, csak amit a végtelen szeretet a világ áldására megengedett. Itt volt Részére a vigasz forrása és itt van részünkre is... A csapás, melyet órá irányítanak, az Üdvözítőre esik, kinek jelenléte őt övezi s ami rá hull, az Krisztustól jön... Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert:

’Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.’ (Róma 8: 28.)” — *Gondolatok Krisztus Hegybeszédéről*, 47.

Krisztus is szenved velünk

A „hallgatag” időszakokban az Úr jelen van a fájdalmainkban, szenvedéseinkben, és halálküzdelmünkben. Ismeri harcunkat és nem engedi a lelkek ellenségének, hogy elpusztítson minket. Amikor üldöznek és kínoznak, Ő velünk együtt szenved. Az Ő „némaságában” hangosan beszél a körülötünk lévő világhoz. Jézus nem akkor dicsőítette Istent a legjobban, amikor a vízen járt vagy hosszú órákig imádkozott — hanem amikor gyötrelmében Istenhez kiáltott a Gecsemáné kertjében.

A lélek értéke

„Ki mérheti fel egyetlen lélek értékét? Akarod tudni, mennyit ér? Gondold végig a Gecsemáné kerti jelenetet: Krisztus gyötrelmét, amikor nagy vércseppeket verejtékezett! Nézd a keresztre feszített Megváltót! Halld meg kétségbeesett kiáltását: ’Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?’ (Márk 15: 34). Nézd megsebzett fejét, átszegzett oldalát, összeroncsolt lábát! Ne feledd, hogy Krisztus mindent kockára tett! Maga a Menny is veszélybe került. A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlen bűnösért is feláldozta volna életét, felmérheted egyetlen lélek értékét.” — *Krisztus Példázatai*, 131.

„A Gecsemáné-kertben Jézus az ember helyett szenvedett, és Isten Fiának emberi természete roskadozott a bűntudat szörnyősége borzalma miatt, míg csak vértelen, reszkető ajkáról fel nem hangzottak a szavak: ’Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár...’ Az emberi természet meghalt a bűntudat borzalma alatt, ha a mennyei angyal meg nem erősítette volna a gyötrelmem elhordozására.” — *Isten Csodálatos Kegyelme*, 168.

Krisztus a lelket isteni erővel tölti be

„Igaz, nincs hatalmunk, hogy megszabadítsuk magunkat Sátán uralma alól, de ha vágyakozunk a bűntől való szabadulásra, s nagy ínségünkben felkiáltunk egy rajtunk kívül létező és felettünk álló hatalomhoz, akkor lelkünket a Szentlélek isteni ereje hatja át, s így engedelmeskedni tud akarunk parancsának, teljesítve Isten akaratát.” — *Maranatha*, 94.

Ragadd meg Jézust és soha ne engedd el!

„Ne önmagadra nézz! Tekints Jézusra! Ragadd meg Őt, és soha ne engedd el! Urunk Jézus avval fejezte ki irántad érzett szeretetét, hogy életét adta érted, hogy megmenekülhess. Nem szabad bizalmatlannak lenned ezen szeretettel szemben. Ne a dolgok sötét oldalát nézd! Istenben bízz! Jézusra tekintve, mint a te bűnbocsátó Megmentődre, változol át az Ő képmására. Mond: ’Kértem Megváltómat és Ő szabaddá tett, teljesen szabaddá. Én az Úré vagyok és enyém az Úr. Nem rettegek. Tudom, hogy szeret engem gyengeségeimmel együtt és én nem fogom Őt megszorítani bizalmatlanságommal. Elfordulok

az ellenségtől. Krisztus elvágta a rajtam lévő kötelet, ezért áldani fogom Őt.” — *Selected Messages*, bk. 3, p. 326.

„Nincs elég szomorúság ezen a bűnnel sebzett, bűnnel átkozott földön, amely arra vezetne bennünket, hogy azon üzenet hirdetésére szenteljük magunkat mely szerint: ’Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.’ (János 3:16)? Isten Fia ezen a földön járt. Aki eljött, hogy világságot és életet hozzon az embereknek, hogy megszabadítsa őket a bűnnek kötelékétől. Ismét el fog jönni nagy hatalommal és dicsőséggel, hogy magához vegye azokat, akik követték az Ő nyomdokait ebben az életben.” — *Medical Ministry*, pp. 20, 21.

„Most már győztes vagyok Krisztus által”

Befejezésül ismét idézek az előbbi levélből.

Az eredmény: „Nehéz, fél hívő szívvel néztem fel, és megláttam a kegyetlen kereszten függő Üdvözítőmet, aki így szólt hozzám: ’Te az Enyém vagy; én szeretlek téged! Higgy és bízz!’ A bűn láncai összetörték. Az én Jézusom adott erőt nekem, hogy legyőzzem a kísértéseket, amire az ellenség indít még mindig. Olyankor úgy érzem, hogy kudarcot vallok; az ellenség még midig megpróbál szolgáljává tenni. Azonban Krisztus megtartó kegyelme győzelmet ad nekem, és én dicsőítem az én Megváltómat. Most már Őt szolgálom bűnbánó szívemmel, és így szólok Hozzá: ’Uram, adj nekem erőt, hogy teljesen a Tiéd legyek, hogy teljes győzelmet nyerjek, és amikor eljössz, kérlek, vigyél el mennyei otthonodba!’ ”

Örök sorsod Biztosítva

Válogatások a Bibliából és a Prófétaság Lelkének írásából
PAUL BALBACH megjegyzéseivel

„És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlant koronáját.” (1. Péter 5: 4.)

A királyok Királya egy csodálatos ígéretet adott: „**Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem**, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” (Jelenések 3: 21.)

Micsoda nagy kiváltság — a királyok Királyával ülni az Ő királyiszékén. Ez igaz? Természetesen! Az Ő ígérete nem csal meg.

Hogyan valósíthatjuk meg ezt meg saját egyéni életünkben? Az olimpiai játékokon a versenyzők évekig edzenek, hogy az aranyéremért küzdjenek, és csak egyetlen aranyérem van; egyetlen egy személy nyeri a fődíjat. A keresztény számára is van egy megnyerendő verseny — egy arany korona van elkészítve minden megváltott lélek számára. Talán csodálkozol: Garantálva van üdvösségem? Biztos lehetek az örökkévaló sorsom felől? Hogyan lehetek teljesen biztos az üdvösségemben? Hogyan lehetünk teljesen biztos bármiben is?

Mint szkeptikus lények, mindent írott formában akarunk — bizonyítékot szeretnénk!

Például nemrégiben rendellenes hangja volt az autóm motorjának. Új autó volt, 50 000 mérföld garanciával.

„Elnézést, de mi nem hallunk semmi rendellenes hangot” — mondta az autószerelő. Később újra elvittem az autót és megint panaszkodtam a zaj miatt... Nem találtak semmit. 50 000 mérföld után a szervizben megtalálták a zajt és azt mondták: „500 dollárba fog kerülni a javítása.”

„Minden költség nélkül meg kell javítsa.” Mondtam én.

„Bocsánat, de már lejárt a garancia.” Választák.

„Nem, Önnek figyelembe kell vennie a garanciát, mert sokszor panaszt tettem a hang miatt, amikor még a garancia érvényes volt.”

Felhívtam a gyár vevőszolgálatát, és végül megoldódott a probléma, amikor mondtam, hogy itt van nálam az írásos bizonyíték, hogy még a garancia érvényességi ideje alatt vittem az autót a szervizbe.

Végül figyelembe vették a garanciát és ingyenesen megjavították az autót.

Ma mindent „írásban” szeretnénk. Nyugtát akarunk. Megerősítést várunk el.

Sok hitvalló kereszténynek nem lesz **meggyőződése üdvössége felől**, főképpen a Jákob nyomorúságának idején. Sokan lesznek a kapun kívülre rekesztve, miközben azt gondolják, hogy joguk van a belépéshez, de kizáratnak, hogy

elpusztuljanak a sötétségben.

Amikor a garancia lejárt!

Mit mondott Krisztus az öt boldog szűznek?

„Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg mi nekünk. Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, **nem ismerlek titeket.**” (Máté 25: 11-12)

Jézus figyelmeztet: „**Nem minden**, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! **megyen be a mennyek országába**; hanem **aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát**. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! Nem a te nevedben profétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: **Sohasem ismerlek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.**” (Máté 7: 21-23)

A gyülekezeti tagság garancia-e az üdvösséghez?

„Ünnepélyes kijelentést tettem az gyülekezetnek, hogy a gyülekezeti listán szereplő **hús tag közül egy sincs** felkészülve, hogy befejezze földi pályafutását.” — *Christian Service*, p. 41.

Milyen a mi kapcsolatunk a keresztényekkel? Ez fogja-e biztosítani a mi örök sorsunkat?

„Tekintvén Krisztus keresztyére, üdvösségünk egyedüli biztosítékára. Tekintvén Krisztus értünk adott életére, ami által keresztyenkké lehetünk.”

„Krisztus látta az emberiség támasz nélküli voltát és eljött, hogy megváltsa őket a törvény elvárásai iránti **engedelmesség életét élve**, és halálával megfizesse az engedelmesség büntetését. Azért jött, hogy a **szabadulás üzenetét és eszközeit hozza**, a megváltás biztosítékát, nem a törvény visszavonása által, hanem **amit az engedelmesség tesz lehetővé az Ő érdemei szerint.**” — *The Review and Herald, April 29, 1902.*

Krisztust, a Megváltót szemlélve

„Ha azonban Krisztus szívünkbe költözött, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy többé nem állhat be szakadás. Ha Őrá tekintünk, megfedkezünk önmagunkról. Szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik.” — *Jézushoz vezető út, 36.*

Magunkévá kell tennünk (elfogadni, befogadni, alkalmazni) Krisztus áldozatának érdemeit, és a Krisztus életét.

Az örök élet Isten ajándéka

„Most pedig, **minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek:** megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az **Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.**” (Róma 6: 22-23)

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki **hiszen** ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3: 16)

Hiszünk az Isten ajándékában?

Jézus kijelenti: „Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbenem **hisz**, örök élete van annak.” (János 6: 47.)

A Szentírásban lévő „**hinni**” szó

az egyik igazán tévesen értelmezett szó. Hinni azt jelenti: meggyőződni az igazságról, magabiztosnak lenni és cselekedni. Például ha úgy hiszed, hogy hamarosan esni fog az eső, és a kocsid ablakait nyitva hagytad, nem mégy-e vissza rögön, hogy felhúzd az ablakokat?

1999-ben, közvetlenül a századforduló előtt az emberek azt hitték, hogy valami történni fog. Sokan vizet raktároztak el és más készleteket, megrémülve a 2000. évtől, mivel széles körben arról tudósítottak, hogy alapvető számítógépes rendszerek mehetnek tönkre szerte a világon, ami zűrzavart okozhat a társadalomban. Az emberek elhitték a figyelmeztetést és óvintézkedéseket tettek. A hit csakugyan cselekedetet követel. A tanítványok hittek Jézusban, tehát feladtak mindent és követték Őt. Ha hiszel Benne, akkor abban is fogsz hinni, amit Ő képviselt, és hinni fogsz az Ő küldetésében is.

Ér-e annyit Jézus, hogy mindent feladjon érte az ember? Gondoljunk csak meg: Krisztus lejött a földre, hogy bemutassa az Atya szeretetét és jellemét. Krisztus lejött a földre, „**mert Ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.**” (Máté 1: 21.) Hinni Jézusban a **bűntől való megváltást eredményezi** — szabadságot a bűntől.

„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemelessenek a kapukon a városba.” (Jelenések 22: 14.)

„**Azok a feltételek amikhez az üdvösség biztosítása kötöttet egyszerűek és világosak...** Nem venni figyelembe vagy elutasítani ezeket a kikötéseket, az üdvösség minden reményének elvesztését jelenti... [Az Úr] bőségesen ellátta [a bűnöst], hogy gondoskodjon annak megváltásáról, mert Önmagát adta Krisztusban...”

Jézus Krisztusban – mint a mi

„Egyéneként leszünk megítélve az utolsó napon.” — *Manuscript Releases, vol. 21, p. 181.*

A biztosíték megszerzése

„Legyen tudtotokra mindnyájotoknak és az Izráel egész népének, hogy a názáretbeli **Jézus Krisztusnak neve által**, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben. ... És **nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.**” (Apostolok cselekedetei 4: 10, 12)

Krisztus keresztye az egyetlen garancia

Az evangélium az üdvösség jó híre; az evangélium biztosítja az üdvösséget.

„[Krisztus] a **bűn hordozójává lett és meghalt a kereszten**, hogy üdvösséget biztosítson minden bűnös számára, aki megbánja bűneit és hűségével válaszol Istennek.” — *Sons and Daughters of God, p. 239.*

„Krisztusban rejtjük el önmagunkat... tekintvén **Krisztus keresztyére, üdvösségünk egyedüli biztosítékára.** Tekintvén Krisztus értünk adott életére, ami által keresztyenkké lehetünk.” — *This Day With God, p. 287.*

helyettesítőnkben, kezesünkben és igazságunkban – való hit által ragadhatjuk meg az isteni hatalmat, s így a törvény igazsága beteljesülhet rajtunk, mint akik nem test szerint járunk, hanem a Lélek szerint. Isten törvényeinek megtartása a bizonyítéka a Krisztusban, mint Megváltónkban való hitünknek.” — *The Signs of the Times*, July 2, 1896.

„Minden szavunkkal és tetteinkkel Krisztust kell képviselnünk. Az Ő életét kell élnünk... Ha erősen Krisztushoz kötődünk, olyan erő birtokában leszünk, amelyet emberi lény nem képes elvenni tőlünk.” — *Isten Csodálatos kegyelme*, 268.

„Sokkal tartozol-e Uradnak? Meg tudod-e számolni? Mindazt amije volt odaadta megváltásodra, most pedig arra kér téged, hogy szenteld önmagadat az Ő szolgálatára. Aszerint bírál el, hogy az Istennek való első szolgálatodtól kezdve, miként követted a Megváltó példáját a továbbiakban, nem pedig aszerint, hogy miként követted a világ példáját. Soha nem léphetsz a mennyei áldott hajlé-

Neki, akkor krisztusi jellemet ad nekünk.

Felhívás

Ma a fiatalok nagyon megszállottan utánozzák a kedvenc popsztárt vagy filmszillagot. Ugyanolyan márkájú ruhákat vesznek. Próbálják utánozni a hajviseletüket. Az ő életüket akarják élni. Ezek a mai modern istenek és istennők.

„Soha nem léphetsz a mennyei áldott hajlékokba, ha nem tanulmányozod a Megváltó életét, és nem gyakorlod tanításait.”

kokba, ha nem tanulmányozod a Megváltó életét, és nem gyakorlod tanításait.” — *Special Testimonies, Series B, No. 1, pp. 18, 19*

Befejezés

„Mi az Istenség akarata velünk? Oly szegényekkel, gyengékkel és betegesekkel mint amilyenek mi vagyunk. Mire megy velünk az Istenség? Ha hajlandóak vagyunk teljesen átadni magunkat, akkor bármit képes megtenni. Isten minden fiatal szeret. Ismeri minden próbát. Tudja, hogy a gonosz hatalmakkal kell küzdened, amelyek az emberi értelmén igyekeznek uralmat szerezni.” — *Our High Calling*, p. 19.

Ha teljesen átadjuk magunkat

Kedves Fiatalok! Nem vágytok arra, hogy a királyok Királyát utánozzátok? Nem akarjátok az Ő ruháit hordani — a Krisztus igazságosságának palástját? Nem akartok egy maradandó jelet a homlokotokon? Nem egy tetoválást, hanem Isten jóváhagyásának pecsétjét. Nem akarjátok az Ő énekeit énekelni — a megváltottak énekét? Nem akartok az Ő show-jára, az Ő koncertjére menni — a Bárány Menyegzői Vacsorájára?

„Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenését; Aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való

népet, jó cselekedetre igyekezőt.” (Titusz 2: 13-14.)

„A veszendő bűnös így szólhat: 'Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Ő ezt mondja: 'Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre' (Márk 2: 17). Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztyén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgaságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.” — *Selected Messages*, bk. 3, p. 356.

„Kapaszkodj erősen Krisztusba és Ő erős karját fogja nyújtani neked, hogy arra támaszkodj. A győztek számára az élet koronája van biztosítva.” — *Daughters of God*, p. 184.

„És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van” (Jelenések 22: 12.)

Átadod-e magad teljesen Jézusnak ma?

ÉLETEM TÖRTÉNETE

Szereted a történeteket? Akkor el kell olvasnod ezt a könyvet. Ez egy egész élettörténet, benne megkapó misszionáriusi tapasztalatokkal, párucoktól, kígyóktól és piranjáktól való megmeneküléssel! Történet egy misszionáriustól, aki 56 évig állt az Úr szolgálatában, aki ma is él és elmeséli, hogyan is történt mind ez.

Angol nyelvű,
Keménykötés, 440 oldal, színes
24,95 dollár

A Divat Története

Egyiptom Könnyed Divatja

2. rész

A piramisok! Ez a kép idéződik fel bennünk ha Egyiptomra gondolunk, és az egykor nagyra becsült nílusi népre és országra. Az egyiptomi civilizáció volt az egyik legfejlettebb. A tudományok bölcsője volt, és a nyelvük is nagyon fejlett volt. Azonban ahogy az erkölcsi színvonal és a birodalom törvényei romlani kezdtek, a meztelenség és a többet mutató mint takaró divat megszállottai lettek.

Meglepő módon az ősi Egyiptom divatja nagyon hasonlított a miénkhez. Az öltözködés színes, gazdagon díszített és aprólékos mintájú volt. A sírfalakon található emberek ábrázolása bemutatja, hogy a nők nadrágot, ruhát és bikinialsót viseltek. A nadrágkészítésnél használt anyag, valószínűleg a mai spandex-hez hasonlít. Úgy tapadt a testhez, mint egy második bőr, és a törzs közepéig ért, lehetlenné téve, hogy felvegyék őket az anyag bizonyos mértékű rugalmassága nélkül.

A ruhák a törzs közepétől néhány centiméterrel a boka fölé értek, deréktól felfelé pántokkal, amik a kebleket szabadon hagyták. Ezek a ruhák nagyon szorosan a testhez simultak, kihangsúlyozva a csípő vonalait, ráadásul rugalmas anyagból kellett készü-

niük, hogy amikor felvették őket, nehogy elszakadjanak. Hosszú, bő felsőrészeket is hordtak, de ezek hálószerű, átlátszó anyagokból készültek. A legtöbb nőt hosszú hajjal ábrázolták, de néhánynak kontya volt. Ékszereket vettek magukra a gazdagságuknak és a társadalmi helyzetüknek megfelelően.

Megbotránkozunk a szeméretlen meztelenségen, ami az egyiptomiakat jellemezte, de a mi mai társadalmunk nincs messze emögött. Napjaink fazonjai ugyanolyan szűkek és testhezállóak, a női testalkatot kihangsúlyozva, és bár a mellek teljes fedetlenül hagyása jórészt tiltott, mégis elfogadható, ha csak a mell egy része fedett és a többi szabadon van.

Ebben az erkölcstelen környezetben József, a fiatalember, egyedül és barátok nélkül találta magát. Itt újra elhatározta, hogy nem fertőzteti meg magát a szentségtelen befolyásokkal, amik körülötte voltak, és nem vesz részt a bálványimádásaikban. Csakis az Isten erejével tudott szilárdan megállni a helyén. Ahogy körül volt véve a gonoszossággal és az erkölcstelenséggel, megragadta az erő és reménység egyetlen Forrását. Ha elszakítanának a bará-

toktól, a családtól, és egy hasonló környezetbe helyeznének, meg tudnánk-e állni olyan rendíthetetlenül Istenért, ahogy ez a fiatalember tette?

A Biblia elmondja nekünk, hogy József egy köpenyt vagy egy teljes hosszúságú felsőruhát viselt, amikor Potifár felesége megpróbálta megragadni őt, de ő otthagya azt és elmenekült. A Midrash (zsidó bibliai magyarázat) szerint három dolog volt, amely megkülönböztette az Isten népét az egyiptomiaktól: a héber nevek, a héber nyelv és az eltérő, szerény ruházatuk. József ebből a környezetből hirtelen került Egyiptomba, minden előzetes oktatás nélkül, ami felkészítette volna a veszélyekre, mint ahogyan Mózes is.

A Biblia azt mondja, hogy Potifár felesége naponta csábította őt. Elképzelhetjük, hogy mindenféle módszert és eszközt felhasznált csábítási igyekezetében. Miután József napról napra ellenállt, végül megragadta őt, aki felsőruháját kezében hagyta és elfutott. Meg sem állt azon gondolkodni, hogy mi lehet ebből, de még csak nem is alkudozott kísértőjével.

Ennek az erkölcstelen országnak nem volt semmije abból, amit

Isten adott az Ő népének, és így Egyiptom neve a bűnnel kapcsolódott össze mindörökké. Isten oktatta népét, hogy hogyan éljenek, és miként legyenek az Ő szent kiválasztott népe. „És legyenek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, aki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyém legyetek.” (3. Mózses 20: 26.)

Az Isten utasításaiban volt néhány dolog, amit kifejezetten az ő megjelenésükkel és ruházódásukkal kapcsolatban adott. Isten terve volt az, hogy népe különbözzön a világtól erkölcsös öltözetükkel. Nézzünk meg néhány példát:

A pap teljesen fel volt öltözve, amikor a szentélyben szolgált.

Aki Isten jelenlétéhez közelített, levette a saruit és befedte a fejét. Mind a mai napig hagyomány a zsidók között úgy férfiaknak mint nőknek egyaránt, hogy befedik a fejüket, amikor imádkoznak vagy a zsinagógába mennek. Ez a tisztelet és az alázat cselekedete volt és ma is az.

Nem úgy, mint az egyiptomiak, akik gyakran meztelenül jártak a házban. Isten azt mondja az Ő népének: „A

te atyádnak szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét.” (3. Mózses 18: 7.)

„A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmöket.” (3. Mózses 18: 9.)

A férfiak és nők megjelenése közötti különbségnek nem volt szabad elmosódnia, vagy utánozni a másik nemet. „Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert mind utálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, aki ezt míveli.” (5. Mózses 22: 5) Bár nem teljesen világos az összes különbség a férfi és női öltözködés között, mégis találhatunk legalább két fontos dolgot. A férfiak és a nők 'ma'aphoret'-e [fejsál] vagy fejfedője különböző volt. A férfiak leginkább úgy viselték, mint egy fejsál vagy turbán, a nők függönyként takarták fejüket, gyakran meghosszabbítva azt a bokáig. A másik eltérés az anyag mennyiségében volt, amit a felsőruhákhoz használtak. A nők nagyobb mennyiségű anyagot használtak a felsőruházatukhoz, mint a férfiak,

evvel biztosítva, hogy az alakjuk vonalait elrejtse a ruhák.¹

A későbbiek folyamán, Akházia, Júda királya idejében a világi divat túlzásba esett. „És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arcát megékesíté kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon.” (2. Királyok 9: 30) Jézabel nagyon gonosz nő volt, mert Izraelt a Baál imádása felé fordította. Jelenések 2: 20 szerint egy jósnő volt, aki bálványimádásra és paráználkodásra vett rá másokat.

Jéhut egyáltalán nem varázsoltta el a gyönyörű, de gonosz királynő. Kidobatta az ablakon és a kutyák ették meg testét. Pontosan úgy történt, mint ahogyan az Úr kijelentette Illés próféta által.

A divat újra utat talált Júda földre Ésaiás idejében. Ő mondta: „Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést-bongást szereznek.” (Ésaiás 3: 17)

Micsoda kérdés! Kis csengőkkel a bokájuk körül, fülbevalókkal, karkötőkkel, sálakkal, kalapokkal, parfümökkel, gyűrűkkel, orrékszerekkel, szép köntösökkel, gallérokkel, köpenyekkel és pénztárcákkal táncoltak Jeruzsálem körül hivalkodva a szépségükkel és kacérkodtak szemeikkel, ahogy jártak. Isten nagyon megundorodott tőlük, és azt mondta, hogy a szépen felfodorozott hajuk ki fog hullni, sebek és varasodások lesznek a helyén. Azt is megígérte, hogy a finom ruhaanyagok helyett hamarosan zsákruhát fognak viselni, egy nagyon durva öltözetet. Most már tudjuk, hogy mit gondol Isten a divatbemutatókról!

¹ Ruha. *A New Standard Bible Dictionary*. Edited by Melancthon W. Jacobus, Elbert C. Lane, Andrew C. Zenos and Elmer J Cook. Philadelphia, Blackiston Company, 1944.

A Szombat Megértése

ÍRTA: TOBIAS STOCKLER

Mi egy kegyelmes és lelkesítő Istent szolgálunk. Ő állandóan megáld bennünket és a világot. Jóllehet a hetedik nap szombatja az egyike a számomra adott sok áldásainak, ez csak egy az áldások ezrei közül, amit a Mindenható kezéből kapok. Mint-hogy sokféle gondolatról és témáról említsek egyszerre, inkább csak egyetlen dologra összpontosítok. A hetedik nap szombatja az egész emberiségnek adatott Édenben. János (János 1: 1, 3) és Pál (Kolossé 1: 15, 16) elmondják nekünk, hogy Jézus teremtette a földünket. Mózes első könyvének 1. és 2. fejezetében Isten számos cselekedetét olvassuk (ahogy Mózes Jézusra utal).

1. Jézus jelen volt Földünk teremtésénél.
2. Parancsolatai nem aszerint valósultak meg, amit mi reálisnak nevezünk. pl. „Legyen világosság”, „legyen szárazföld” és így tovább.

3. Akármit parancsolt, meg is valósította: „és úgy lőn”.
4. Azonkívül, amit megvalósított azoknak megadta rendeltetését, nevét és elmagyarázta azok értelmezését is, pl. „Nevezé Isten a világosságot Nappalnak” „nevezé Isten a szárazat Földnek”. „Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal...”
5. Jézus megparancsolta teremtményeinek, hogy törvényei szerint éljenek. „És megáldá azokat Isten [a vizet, az állatokat és a madarakat], mondván: „Szaporodjatok és sokasodjatok” és így tovább.
6. Jézus megtekintette munkáját, és elégedett volt. „És látá Isten, hogy jó”.

Ha szemléljük Isten különböző cselekedeteit a teremtéskor, nyilvánvalóvá válik, hogy Ő egy életmód megalapítója, nem csak dolgok teremtője. Legidősebb Testvérünk

rendelte el azokat a törvényszerűségeket, amit mi a tudományokon keresztül tanulmányozunk, mint például a bennünket körülvevő növényeket és állatokat. Isten többet teremtett a világosságnál; megteremtette a nap / éjszabályos váltakozását. Jézus többet teremtett, mint a világunkban lévő tárgyakat és élőlényeket. Megalkotta, hogy miként működjön világunk. Jézus azzal fejezte be a teremtés csodálatos munkáját, hogy elkülönítette és megszentelte a nyugalom napját. A teremtmények nem voltak kimerültek. Jézus maga sem fárad el (Ésaiás 40: 28) (kivéve, amikor itt a földön volt mint ember, ahogy János 4:6-ban írva van). Nem volt semmi szükség a pihenésre ezen az első szombaton, mint ahogyan esetleg gondoljuk. Mégis Jézus létrehozta a hetedik napot, mint a nyugalom napját, mint világ alapjának a részét.

Többé már nem tudom elutasítani, hogy Jézus megszentelte a nyugalom napját a hetediket, és azt a parancsolatát sem, hogy legyenek elválasztva a szárazföldek és óceánok, de azt sem, hogy a nap válassza el az éjszakát a nappaltól. Isten cselekedeteit nem tudom visszavonni, érvényteleníteni. Az én választásom, hogy elfogadjam azokat. Ez azt jelenti, hogy az összes emberi türelmetlenségemet és rosszindulatomat feladom a Jézussal való megbékélés érdekében. Tehát ha elfogadom, hogy Isten minden hétnek hetedik napját egy olyan nappá tette, mint az Ő nyugalomának egy napját, akkor ez egy olyan dolog, mintha megengedném Neki, hogy törvényét szívembe írja. Ez jelenti számomra a megtérést, valamint az áldások özönének forrását. Ez adja meg számomra azt a lehetőséget, hogy életem fontos kérdéseit és dolgait tanulmányozzam, mely élet elveszne mások kérése ellenére is.

A szombat eredetéről beszélve még nem válaszoltuk meg a történelmével kapcsolatos kérdéseket és annak napjainkra szóló jelentőségét. Ez a másik fontos különálló tanulmány a következő alkalommal lesz bemutatva.

ADONIRAM & Ann

ÍRTA: BARBARA MONTEIRO

Az Ifjúsági Hírnök legutóbbi számában megtudtuk, hogy a fiatal Adoniram Judson miként adta át szívét Jézus Krisztusnak. Rögtön a megtérése után felébredt benne az égő vágy, hogy megossa az evangéliumot olyan lelkekkel, akik sötétségben vannak. A menyasszonyával, Ann-nel együtt ez a fiatalember elhatározta, hogy megtesz bármit, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy elvigyék az evangéliumot a világ távoli részein élő embereknek. Elvégre Jézus ezt a nagy megbízatást adta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” (Márk 16: 15) Ez a fiatal pár elhatározta, hogy végrehajtják a feladatot.

Néhányan gúnyolódva mondták, hogy egy amerikainak nem kellene olyan távoli helyekre menni, mint például India; az angolok már dolgoztak a külmisszióban, és ezt elegendőnek gondolták. Mások erősködtek, hogy már elegendő gyülekezeti munkát végeztek a hazai területeken. Miért kockáztatnának még? De az Isten hívása mindazonáltal erős, és a Szentlélek indítása ellenállhatatlan volt.

Egy napon Adoniram és Ann képes lesz arra, hogy egy csapatként dolgozzanak, de először

egyedül kell megtennie az útját a leendő férjnek.

A várbörtönben!

A brit Packet hajó 1811 januárjában indult el a bostoni kikötőből öt rendkívüli utassal —Adoniram Judson-nal és négy másik fiatalemberrel, akikkel megismerkedett. Akik szintén arra vágytak, hogy külföldi misszionáriusok legyenek. Hamarosan mindegyik szembekerült az igazi szenvedés első megpróbáltatásával a Megváltóért és Mesterért, aki nagyon sokat elviselt az emberiségért: a hajót kalózok fogták el, az utasok súlyos tengeribetegek lettek, a fanyar szag hihetetlenül undorító és a sötét hajófenék pedig rendkívül mocskos volt. Ez a nehézség a legvégsőkéig megpróbálta a pedáns Adoniramot. Végül egy francia börtönben kötött ki, ahol nem beszéltek angolul — legalábbis először. Szerencsére azonban Isten egy amerikai úriembert küldött, hogy kicsempéssze és eljuttassa őt Londonba.

„Végre!” — gondolta Adoniram. A Londoni Misszionárius Egyesület kétségtelenül segíteni fog neki, hogy Indiába menjen. De nem. Kidobták. Nagy-Britannia és az Egyesült Államok között fennálló

feszültség miatt nem volt lehetséges a segítség. Tehát haza kellett mennie.

Megérkezés Indiába

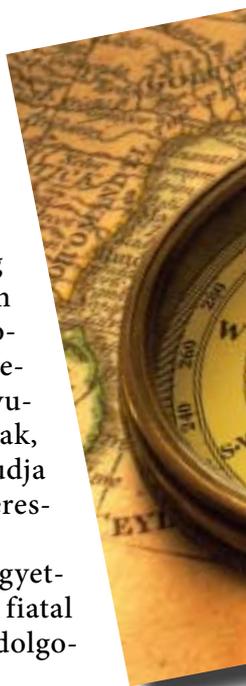
Ann a tengerparton várakozott, hogy üdvözlje Adoniramot. Két héttel az esküvőjük után hajóra szálltak és elindultak Indiába.

Röviddel azután, hogy megérkeztek az ősi ázsiai nemzetséghez, egy kormánytisztviselő cifra ruhában és kardot viselve, váratlan hírt hozott a Judson házaspárnak.

„Azonnal el kell hagynotok Indiát! — mondta — Nem akarunk több misszionáriust itt!”

Abban az időben India nem volt angol hatalom alatt, de nem is volt saját kormányzata, hanem a Kelet-indiai Társaság igazgatta, amely nem akarta, hogy az őslakosok befolyásolva legyenek az által, amit ők nyugati eszméknek tartottak, ami várhatóan meg tudja ingatni az ő bőséges kereskedelmi profitjukat.

De nem ez volt az egyetlen akadály, amely a fiatal misszionáriusok ellen dolgoz-

zott. A hosszú óceáni utazás alatt, tanulmányozások és imák által, Judsonék kezdték elfogadni a folyóvízbe való keresztség bibliai fogalmát. Tudták, hogy az otthonról jövő támogatásuk meg fog szünni, ezen magasztos elvek melletti állásfoglalásuk miatt.

Hogy történhetett meg mindez? Semmivé válik-e a fiatal pár álma, miszerint arra vágytak, hogy Istent szolgálják avval a nemes törekvéssel, hogy misszionáriusok legyenek? Hiábavaló volt-e utazásuk ily nagy távolságra szörnyű nehézségeken és áldozatokon keresztül?

Adoniram és Ann késedelem nélkül az Úrhoz fohászokodott tanácsért. Amikor új hajó közeledett, ilyen gondolatuk támadt: „Hová tarthat ugyan?”

„Ellenséges területre.” — tájékoztatta őket nemsokára a hajóskapitány. A hajó Burma felé tartott — olyan országba ahol a kegyetlen király megölte azokat, akik nem tetszettek neki.

Menjenek el oda? Adoniram és Ann nagyon komolyan néztek egymásra. Elég bátrak lesznek-e, hogy Jézusban bízzanak, mialatt az Ő üzenetét viszik egy olyan veszélyes földön, ahol ennyire ellenségesek az evangéliummal szemben...

Másrészt, nem azt mondta-e Jézus, hogy menjünk az egész világra? Mondta-e valaha, hogy ez könnyű lesz? Nem megígérte-e, hogy a tanítványaival lesz mindig, „a világ végezetéig” (Máté 28: 20)?

Miután imában meghajoltak az Úr előtt, Judsonék meghozták a döntésüket. Burmába fognak menni!

Egy igazán egzotikus föld

Miután mennydörgéssel, vilámlással és tengeribetegséggel néztek szembe a Georgianna hajó megérkezett Rangoonba, Burmába, fedélzetén a fiatal misszionárius párral. Az első látnivaló amit megpillantottak, az ókori arany pagoda volt, ahol a helybeliek isteneiket imádták. A mindennek fölött álló király parancsa szerint a hivatalos vallástól való semmiféle eltérés nem volt megengedett. Halálbüntetés szabtak ki az ellenszeggülökre.

A Szentírás burmai nyelvre való lefordítása volt Adoniram elsődleges feladata. Nagy akadályokba ütközött ez a rendkívül nehéz feladat.

Az őslakosok nagyon nehezen értették meg a Krisztus általi megváltás szükségességét és jelentőségét, ezért ők nem tudtak segíteni, de meghatotta őket a Judson pár elszántsága és áldozata. Adoniram első feladatai közé tartozott, hogy épített egy „zahat”-ot [jótékonyági célokat szolgáló épület]. Ez egy bambuszkunyhó volt, ami cölöpökön állt négy láb magasan a talajfelszín felett. Egy hosszú veranda nyújtózott

keresztben az első részén, és két szoba volt a hátsó részében. A verandát használva a misszionárius meg tudta hívni az arra járókat pihenésre és beszélgetésre. A száraz fűből készült zsúpfedél árnyéka alatt Adoniram kitartó buzgósággal hirdette a Jézus Krisztus evangéliumát. A munka lassú volt, és csak hat hosszú év türelmes fáradozása után keresztelkedett meg az első lélek Krisztusban.

Csapda, megpróbáltatás és győzelem

Amikor a brit hadsereg hadihajókat hozott, hogy elfoglalja Burmát, az elkötelezett misszionáriust börtönbe vetették egy burmai vádirat miatt, miszerint ő egy brit kém. Közvetlenül foglyul ejtése előtt, Adoniram egy régi, piszkos párnában rejtette el a kézirat egyetlen példányát, amelyet előkészített a Biblia burmai nyelvű fordításához. Amikor az örök felszólították, hogy hagyja ott a párnát, Adoniram mélyen le volt sújtva... A kilenc hosszú év kemény munkája, amit a fordításnak szentelt, örökre elveszett lesz-e? Mély szomorúsággal nézte, hogy az örök szétrombolták bambuszkunyhóját a drága párnával, ami ott púposodott a halom közepén.

Három hónappal később Nagy-Britannia megnyerte a háborút, és Adoniram kiszabadult a börtönből, de fizikailag sokkal gyengébben. Lelkes volt, hogy újra kezdje a szívesen végzett fordítást. Azonban egy örömteli meglepetés várt rá.

Egy burmai keresztény elment az Adoniram kunyhójához éppen azon a napon, amikor az darabokra tört. Ez a barát remélte, hogy a szeretett Adoniram néhány kicsiny jelképes emléktárgyával távozik, de mindaz amit talált csak egy piszkos párna volt a sáros földön. Különös kidomborodások voltak rajta, ami felkeltette az érdeklődését... Nagyon boldogan talált rá a teljes Újtestamentumra, mely sértetlen és tisztán olvasható volt!

**Nem azt mondta-e Jézus,
hogy menjünk az egész
világra? Mondta-e valaha,
hogy ez könnyű lesz?
Nem megígérte-e, hogy a
tanítványaival lesz mindig,
„a világ végezetéig”
(Máté 28: 20)?**

Hogy az Isten csodálatos gondviselése így megnyilatkozott előtte, az ismét felbátorodott misszionárius igyekezett az Ótestamentum fordításával. A háború utáni másik áldás az volt, hogy a helybeliek közül most már többen bátran kiálltak az evangéliumért, mivel nem kellett többé a korábbi királyuk rémuralma alatt élniük.

Sok-sok kockázaton kellett átmennie Adoniram és Ann Judsonnak az életben. Kétségtelenül megérte a fáradságot a burmai misszionáriusi életük, mely telve volt nehéz megpróbáltatásokkal és csalódásokkal. Jézusban vetett hitét Adoniram így fejezte ki:

*„Az isteni Szeretet jelöli ki
a fájdalmaink,
mértékét és számát.
De mily boldog,
mikor a próbákban
mit Ő adott, megállunk.”*

A győzelem visszhangja

Amikor Adoniram Judson 1813-ban Burmába érkezett, nem volt egyetlenegy burmai keresztény sem. 1850-ben a nagyszerű misszionárius meghalt, de addigra az egész Bibliát lefordította és több mint 7000 burmai fogadta el a Jézus Krisztusban való hitet, mint az ő személyes Megváltójában. Milyen csodálatos dolog így leélni egy életet! Van annál nagyszerűbb, mint Jézus Krisztus misszionáriusának lenni?

Adoniram Judson így foglalta össze:

*„Bánat, veszteség, és fájdalom
dacára
munkánk még mindig tovább
halad.
Bevetjük Burma meddő síkját.
S aratunk a Sion hegyén.”*

A Szentírás visszhangozza a refrént (Zsoltárok 126: 5, 6.):

*„Aki könnyhullatással vetnek,
vigadozással aratnak majd.
Aki vetőmagját sírva emelve
megy tova,
vigadozással jó elő, kéréit
emelve.”*

Hivatásokat és házastársatok kiválasztásának küszöbén lévő kedves ifjúság! Az előttetek feltároló örökkévalóság ismeretében, lehet-e kifizetődőbb cél, mint az elveszett emberiség érdekében végzett különböző missziómunka? Jézus önmaga akarja megosztani velünk saját örömét a lelkek megmentéséért való munkában: „Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésaiás 53: 11.) Nincs semmi, ami ennél nagyobb megelégedettséget tudna adni.

Ifjúsági Hírnök

Szerkesztő: Eli Tenorio da Silva

Szerkesztői munkatárs:
Barbara Monteiro

Tervező: Brandon Balbach
Daniel Lee

Az Ifjúsági Hírnök a Hetednap
Adventista Reformmozgalom
Generál Konferencia Ifjúsági
Osztályának negyedéves kiadványa,
amely ifjúságunk nevelését
szolgálja a világ minden részén.

Web: <http://www.sdarm.org>

e-mail: info@sdarm.org

Az Ifjúsági Hírnök eredeti angol
nyelvű változatának nyomtatását és
terjesztését a Reformation Herald
Kiadói Társulat végzi, 5240 Hollins
Road, Roanoke, VA 24019-0240.

A kiadvány eredeti címe:
Youth Messenger

Hetednap Adventista
Reformmozgalom Magyarországi
Területe, 2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
www.hnarm.hu

A magyar változatot készítette:
Bárdos Boglárka
Bodnár László
Gémesi Zoltán

XXVIII. évfolyam, 2. szám
©2009. április - június

Az illusztrációk:
www.sermonview.com
www.istock.com
www.Wikimedia.org

A szerkesztő

ELI TENORIO DA SILVA

AZ ÜDVÖZÜLTEK KÖZÖTT VAGYOK-E?

A Biblia ír egy Illés nevezetű emberről, aki olyan volt, mint a többi ember. Kivéve azt a tényt, hogy teljesen eltérő volt. Miért mondom ezt?

Mert ő is hasonló természetű volt, mint mi, viszont rendíthetetlen hite volt.

Miután Illés megerősödött Isten esőről adott ígéretében, újra meg újra elküldte szolgáját, hogy nézze meg lát-e felhőt, de ő nem látott. Hét alkalom után a szolga végre evvel tért vissza: „Ímé egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből.” (1. Királyok 18: 44.)

Az átlagos ember, mint például én, talán félre állt volna, így szólva: „Én nem fogadom el ezt a bizonyítékot; addig várok, míg az égbolt besötétedik.” De nem így Illés. Ő előrement, bízva az isteni jelben, és elküldte szolgáját, hogy mondja meg a királynak, hogy nagy esőnek zúgása hallatszik. Tényleg hallotta-e Illés az esőt? Látott-e valójában legalább néhány cseppet leesni? Egyáltalán nem.

Azonban Illés hit által látta a láthatatlant. Megértette, hogy a látható dolgok mulandók, tehát Jézust a személyes barátjává tette, Akiben bízott, hogy jelen van, még akkor is, ha nem láthatja Őt a szemeivel — még akkor is, ha Isten nem válaszol, mert a Krisztussal való kapcsolata túl volt a láthatón, a hallhatón és az érzékelhetőn.

Illés megtette azt a feladatát mely garantálta örök sorsát. Igaz, a Biblia nem szentesíti azt az elméletet, hogy „egyszer megváltva lenni, örökre megváltva lenni” — függetlenül attól, hogy mit teszünk ezentúl. Semmiképpen nem kelene dicsekednünk azzal, hogy meg vagyunk mentve. Mindazonáltal az a mi előjogunk, hogy visszhangozzuk Illés tapasztalatát saját életünkben. Hogyan?

„Ne halaszthassátok az előkészület napját... Senki se engedje, hogy örök biztonsága a véletlentől függjön. Ezt a kérdést ne halasztgassátok, veszélyes bizonytalanságban. Komolyan kérdezzétek magatoktól: Az üdvözültek között vagyok-e vagy nem? Megállok-e Isten előtt, vagy nem?” — *Bizonyságtételek a Lelkészeknek*, 209.

Többre indít bennünket az Ifjúsági Hírnök ezen számában Adoniram és Ann Judson története is, akik Illéshez hasonlóan elhatározták, hogy Jézusért élnek. E világon túltekintettek, mint ahogyan a próféta is. Bánat, veszteség és fájdalom ellenére a munkájuk előrehaladt — mert látták a láthatatlant.

Illés hitének milyenségére hivatkozva mondjuk el: „Olyan hit ez, amilyenre nekünk is szükségünk van, hit amely megtart és nem enged el.” — *In Heavenly Places*, p. 88.

Legyen meg az az örömteljes tapasztalat neked és nekem is, hogy láthassuk a láthatatlant, a mulandó világban való utazásunk minden pillanatában, ami megerősít bennünket arról, hogy a megváltottak közé számláltatunk a Jézus kegyelme által!

Krisztus kérése

Ajtód előtt állok kint ma éjjel,
Keresvén, szíved miként nyerhetem el;
Míg a világ fénye eltűnik kis időre,
Megnyitod-e, beengedsz-e?
Magányos úton messziről jöttem,
Bánatban, küzdelemben;
Születtem, hogy bűnnel legyek túlterhelve,
Mind, mind ez csak a te érdekedbel!

Téged kérlelve állok itt ma éjjel
Míg az estnek harmata jó el;
Túl az élet hullámain, sóhajain
Hallod-e téged hívó szavaim?
Elvennem rólad e világnak láncait,
El a gondnak, a bűnnek, a bűnnek terheit;
Felvidítanálak, hisz annak hamis az öröme,
Megnyitod-e, beengedsz-e?

A dicső magas Mennyből jöttem,
Hogy életed keressem és megmentsem;
A világ azonban, adott Nekem gyalázatot,
S egy kölcsönkapott, elhagyatott sírhalmot.
Elhagytam ragyogó otthonom ott fenn,
Mindent, csak te érted itt lenn;
Meghaltam, hogy bizonyítsam szeretlek-e,
Megnyitod-e, beengedsz-e?

Távol a bűnnek útján vándoroltál,
Társtalan, bánatos és fáradt voltál;
Vérem viszont megtisztíthat,
Szeretetem győzelmet arathat.
Átadod-e nekem szívedet?
S mit a világ nyújtott, vele mindet,
Gondot, fájdalmat, szenvedést, éhséget;
Felbecsülhetetlen kincset ajánlok érte,
Megnyitod-e, beengedsz-e?

— Ismeretlen szerző